

Je příjemné babí léto a září, čas opětovného nástupu dětí do škol a dalšího nabírání vědomostí... Jak se děti učí číst a psát, tak se i my rodíme jako děti, ve své lidské podstatě zde na Zemi, do ŠKOLY ŽIVOTA, a vyvíjíme se, abychom následně jako vyvinutí tvořili. Z dětскosti a v poznávání dozráváme skrze zkušenosti v sebevědomé osobnosti.

text: Mgr. Blanka Demčáková
foto: Shutterstock.com

Přirozené v nás DÍTĚ

Dětскost v nás

Jako „malá holčička“ jsem hodně času trávila se svými prarodiči (bylo jim tehdy 70–90 let). Vyrůstala jsem s nimi v jedné domácnosti, tedy každý den v jejich společnosti. Byla jsem jejich nejmladší vnučka a vychovali mě (spolu se zaneprázdněnými rodiči) svým příkladem a přístupem k životu, k opravdovým hodnotám. S úctou je chráním a vše, co mi usnadňuje život, sdílím ve svém působení terapeutky již pár let. Je velice zásadní vystavět si život na těch správných základech a pilířích, aby se naše životy nemusely řídit a my zase neustále povstávat jako fénix z popela.

Je pro mě velkou odměnou, když ve věku dospělosti ve mně někdo spatří tu dětскou, teď už „velkou holčičku“. To dokáže totiž jen ten, kdo vidí do hloubky naší duše ☺.

Děti dnešní doby

Mají mnoho pokrokových otázek. Moje neteř, když měla 4 roky, tak se mě zeptala: „A co bylo, když ještě nebyly maminky a tatínkové?“ A 11letého synovce zas zámalo: „Proč máme zrovna my takové ro-

diče?“ Děti mají v sobě mnoho hlodajících a zásadních otázek, na které hledají odpovědi: Proč jsou věci tak, jak jsou? Jaký to má vše smysl? K čemu nám to je? Co z toho máme? Abychom jim ale uměli odpovědět, potřebujeme mít vyšší poznání a zároveň žít vyšším poznáním.

Proč v dnešní době tolik dětí trpí diagnózou ADHD, hyperaktivitou, tedy přesněji poruchou pozornosti? Protože se chtějí a potřebují učit jiné věci. Nebaví je už to zastaralé, strnulé. Je to impulzem pro rodiče, že potřebují něco víc a taky jiný přístup.

Udělejme si čas vychovávat a učme děti vyšším principům:

- Aby spatřily sebe jako příčinu a svět jako zrcadlo vnitřních postojů a přesvědčení (zákon stejnorodosti). Obdaříme je tak vnitřním mírem, důvěrou a radostí v toto dokonalé působení, což jim umožní čelit bouřím života. Pokud chceme, aby se změnily děti, nejdříve si to vyžaduje změnu našich přesvědčení. Protože děti jsou k pravdě blíž. Nemají s sebou

ještě tolik let sebenegace: „to nezvládnou...“, „čtu hodně pomalu“, „jsem mizerný v pravopise“, „mám špatnou pověst“. Výchova obohacená citem má moc proniknout do hloubky jejich duše. Podporujeme jejich vyšší „já“, podpoříme tím ducha v jejich nitru.

- Učme děti, že v každém problému je dar, příležitost ke změně, výzva k růstu. Učme je povznést se z duchovní perspektivy a vidět řešení. Soustředit svou pozornost směrem k příčině, ne pouze k následku (zákon příčiny a následku). Dívejme se na problém s povděkem, uvolníme tím energii na hledání řešení.
- Když děti porozumí tvořivé síle myšlenek, budou se tak podílet na uzdravování světa. Náš osobní příklad je nejdůležitější a vedení, které bychom přáli našim dětem, musíme nejdříve ztělesňovat my sami. Měli bychom se umět omluvit, usmířit, domluvit se. To, co hlásám, musím žít! Hodnoty musím mít bez přetvářky v sobě – pravdomluvnost, trpělivost, pochopení, laskavost...
- Dále je důležité vštěpovat dítěti princip

opravdové lásky ve smyslu – přisnost, spravedlnost, čistota úmyslů (ne bezdůvodná ústupčivost, změkčilost, povolnost...). Odevzdejme a ukažme dětem naši lásku k sobě, ve vztazích navzájem a úctu k životu.

- Přibližujeme jim zákon dávání a přijímání (vyvážit povinnosti s poskytovanou péčí).
- Nešetřeme pochvalou na správném místě ve správné chvíli (nic není automatické).
- Přínosné je zavést pravidelné setkání rodinné rady = hodina pravdy: co se za týden povedlo, co by šlo příště udělat lépe, co se nám líbí a co mi vadí...
- Poskytneme dítěti větší prostor se rozhodnout a nechat ho dožít následky jeho rozhodnutí atd.

Výměna rolí „dítě versus dospělý“

Pokud bychom se rádi dozvěděli, jak si počínáme v naší roli, skvělou a velice přínosnou zábavou je zahrát si hru, kde dítě hraje dospělého (rodiče, prarodiče) a naopak. Směřuje to k tomu, že lépe pochopíme, jak se k sobě chováme a proč reagujeme tak, jak reagujeme ☺. Uvidíme se v tom pravém světle a zjistíme o sobě mnohé věci, o kterých jsme ani netušili, že je v sobě máme.

Probouzejme v sobě přirozenou dětskost

Dítě se narodí a vše poznává s radostí. Jé, hele, prší! Jé, hele, rozbil se hrníček! Děti jsou přirozeně probuzené, proto se jeví jako krásné a čisté. Současný člověk je však tolik poznamenaný životem, média jsou přeplněna negativitou (silné uspávací), děti dostávají velký náklad poznání (křivd, nenávisti, strachu, zloby...) už od generací před nimi. A to se stále zhoršuje.

Být probuzený neznámá, že od teď bude všechno OK, to je sen pouze neprobuzeného trpícího. Znamená to přijímat život se vším, co přináší, bez boje a bez odporu, s radostí z každého poznání, tak jako dítě. Znamená to, že to, co se dříve zdálo jako děsivé, teď vnímá třeba jako nové, zajímavé, poučné. Neprobuzení si obvykle myslí, že až se probudí, tak že to a to se jim přestane dít, že to zmizí z jejich života. To je omyl, ono to zůstává a vzhledem k tomu, že probuzený člověk je vnímavější, protože neklade odpor, může se to stát dokonce větší než předtím a to mnohé sejme a vrátí zpět. To hlavně je ZMĚNA vnitřního pohledu, jakým způsobem s tím probuzený člověk pracuje. Vše, co přináší život, je v konečném důsledku pozitivní. Takhle čte život probuzený člověk. Je si toho vědom, i když prožívá nepříjemné okamžiky. Díky tomu reaguje jinak, ne třeba bojem, strachem, nenávisť, odporem, argumentací, pomlouváním... ale s láskou – volností,

lehkostí. Nesnaží se to změnit, zadupat, porazit... ale poznat příčinu. Probuzený člověk je vlastníkem velmi silné navigace, která ho vede, co Ano a co Ne, kam Ano a kam Ne. Může se jevit jako přátelský, od toho panuje představa, že jako všechno a všechny miluje, ale tak to není. Tak snadno, jak říká ANO, říká i NE. Ví už totiž, jak to funguje, a má už životní nadhled.

Proč se prarodiče „bojí“ být laskavějšími ke svým vnoučatům?

Možná si říkáte, co je to za konstatování? To není pravda! Vždyť prarodiče jsou tu na to, aby děti rozmazlovali! Mnohdy jsem svědkem přístupu: „Snažím se ze všech sil, aby tu vnoučata ráda chodila, hlídám je, beru je tam a tam, uklízím za ně, kupuji jim to a tamto...“ Mají svá vnoučata moc rádi a dovolí jim téměř všechno: dělat nepořádek a neuklidit, stravovat se nezdravě, kupovat si je dárky, platit peníze za službu, nechávají, aby s nimi děti vyjednávaly a manipulací dosáhly svého (udělám to až za to, až dostanu to a to, až půjdu tam a tam...). A proč to tak je? Protože se bojí, že ztratí jejich lásku. Mají strach, že je ztratí, že už nepřijdou, budou se na ně zlobit, tak raději nezvýší ani hlas, aby se neurazili, nebo nic neřeknou jejich rodičům, aby k nim jen ještě přišli. Čím více se snaží být na vnoučata „hodněšími“ (pozor! Ne laskavějšími!), tím více jim vlastně škodí. Děti totiž potřebují vidět a zažít naši laskavou moudrost, spravedlivou přisnost, která nepostrádá čistý úmysl, která jim dává to, co jim prospívá. Potřebují mantinely, aby se mohli cítit jistě a v bezpečí (to se smí, to se nemůže a toto musí...), zkoušejí naši sebeúctu. Prarodiče tu nejsou proto, aby byli zticha, ustrašení a nespokojeni. Budujeme své generační vztahy na těch pravých základech a hodnotách: laskavé přisnosti, úctě, aby si nás děti mohly vážít, aby si jednou pro ty samé principy vážily samy sebe.

Po celý den se i my dospělí musíme neustále sami sebe ptát, zda jednáme z lásky

nebo ze strachu. Pamatujme si, že učíme to, čím jsme. Přestaňme se bát, že někoho ztratíme, přijdeme o jeho pozornost, když ho budeme takoví, jací chceme být, protože to považujeme za správné. Ale více si uvědomujeme, jací jsme, když se tak bojíme být sami sebou a žít pravdivě, v souladu se sebou.

Vedme děti k spiritualitě (opravdovým hodnotám)

Mějme prosím na paměti, že náš osobní příklad je důležitější než jakékoli učení ve škole a vstřebávání vědomostí. Vědomí, které bychom přáli našim dětem, musíme ale nejdříve ztělesňovat my sami. Aby svět vnímali jako přátelské místo. Čím více děti porozumí vyšším pravdám, univerzálním principům, duchovním zákonům, tím méně se budou cítit obětmi okolností a více se vyznají v životě, budou nabyvat pocitu jistoty a bezpečí fungování světa.

Připomínejme dětem, že nejsou jen formou, kterou vidíme, pouhý tělem, ale že jsou vícerozměrnými duchovními bytostmi, které se zde mají těšit z fyzické existence. Je naší povinností ukázat jim cestu pravého lidství v jejich nitru. Když sladí hlavu a srdce, poznají radost.

Budme jako děti a zachovejme si v sobě dětskou čistotu a svobodu – udělejme si to v životě dětsky lehké (ne dětinsky nezodpovědné!). Tedy tak prostě myslící, a tak málo obtížící hledající.

Vychutnávejme si příjemné baboletní dny, užijme vinobraní (ve víně je pravda, jak jinak ☺), a hlavně nechme v sobě naplno projevit svou dětskou čistotu a vnitřní svobodu! Prožívejme na své cestě životem mnoho radostných chvil ☺.

Mgr. Blanka Demčáková

Terapeut osobnostního rozvoje: poradenství, typologie osobnosti, přednášky a semináře, tel. 604 300 189. www.perlapoznani.cz